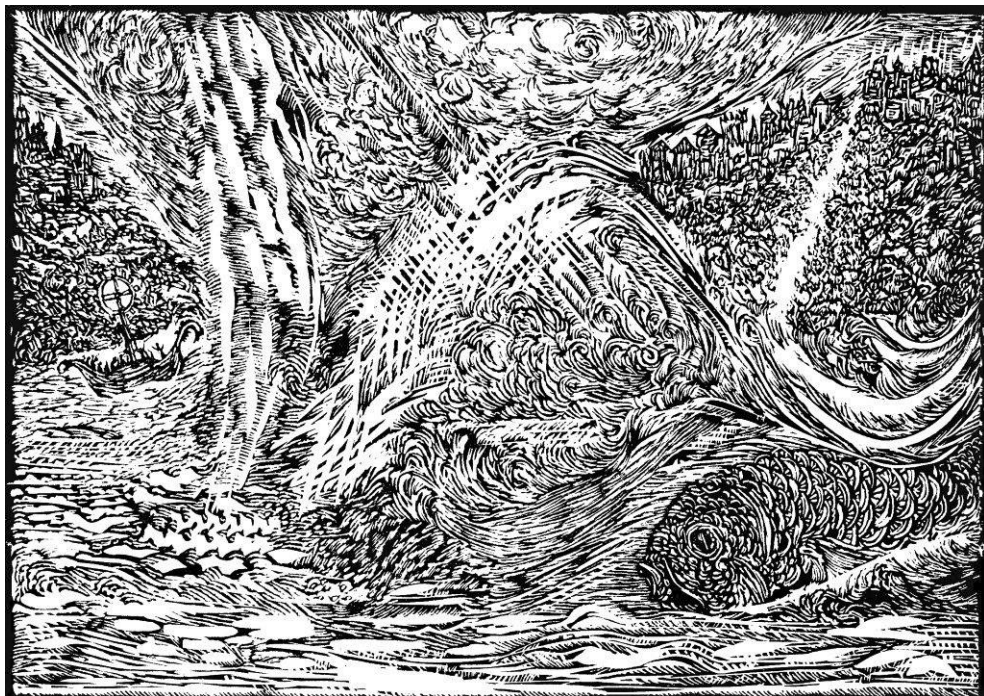


Jó ízű irodalmat forgatok. Él a Partium. Éltetik a szerzők, a szerkesztők, szorgos-gondos törődéssel a kiadó (UART), birkózva a működtetés megannyi nehézségével. A szellemiség, az alkotói lendület és érték megérdemli a fennmaradást biztosító támogatást.

Partium messze van Brüsszeltől, mondta nem oly régen egy „európai” (egyébként de-rék francia) ismerősöm. És fordítva ugyanannyi a távolság: *Partiumtól Normandiáig*, volt a válaszom a 11. Tanári noteszkötetemmel. Kárpátalja is Európában van, csak másként. Onnét ellátni Strasbourgig, nyílt tekintettel, talán vágyakozóan, jogos reményekkel. A nyugati Európa uniós ablakaiból az Eiffel-tornyot látni, a tanácstermek üvege lehatárol, véd, magabiztossá teszi a döntéshozókat. A távoli kis/közösségekről majd ők gondoskodnak. Nem ismerik őket, de meghozzák a döntéseket. Sok érték van errefelé is, mi figyelemre érdemes, figyelmeztet a Partium. Így foghatók át távolságok, így érnek össze terek. Talán emberek is.



Jónás (2011, linómetszet)

Vései József

A kidekázott idő

A napi gondok sora
mint páternoszter
kering agyamban.
Egy-egy sóhajjal
nyugtázom ami kész.
A kidekázott idő
szűk folyosójáról kilépvén,
egy kis virágért is
lehajlok.

Tavaszi

Tócsák tükrén
táncol a Nap,
álmukból ébreszt
bokrokat.
Fű kizöldül,
madár dalol.
Ének száll a
fűzfák alól.
Méh és bogár
bújik elő.
Virágzik az
aranyeső.

Anyám

Ha bántotta valami,
a mosolya mögé
bujt el sírni.
Keze érdes volt,
mint a ráspoly lapja.
De jó volna, ha még
simogatna!

Apám

Erdők susogása volt
kenyérhez való,
s hirtelen zápor
oltotta szomjad.
Míg a fák бүтүjére
verted jelző kalapácsod,
az idők évgyűrűi
sokasodtak homlokodon.